

[Socialministeren.]

Og bliver det offentlige Merudgift efter denne Socialreform for øvrigt 13,2 Mill. Kr. om Aaret? Ja, det er der ingen menneskelig Magt, der er i Stand til at angive, der er ingen, der kan sige noget om et Lands Socialudgifter i Virkeligheden vil koste 20 Mill. Kr. mere eller mindre; thi det afhænger af mange forskelligartede Forhold; men efter de Statistikeres og Socialpolitikeres Mening, der har skrevet Noterne til Udgiftsberegningen — og de er ikke skrevet og heller ikke dikteret af mig —, er der dog forskellige Anmærkninger at føje til disse beregnede Tal. Professor Zeuthen skriver i saa Henseende Side 144, jfr. 155, at kommer man paa Afstand af de tidligere slemme Aars Arbejdsløshedsperioder, vil Statens beregnede Merudgift gaa 2 Mill. Kr. ned og i Forholdet til Statsregnskabet for sidste Aar endda 4 Mill. Kr., men hermed har jeg ikke turdet regne; thi Forudsætningen er et fuldt normalt Aar, som man jo efterhaanden her til Lands som andetsteds har vænnet sig til at kalde et Aar, hvor der ikke er endnu større Arbejdsløshed end i Fjor.

Men hvad man i hvert Fald maa have Lov til at anføre, er Betragtningerne Side 151—52 og Side 160—62, hvor der foretages en Sammenligning af den nuværende Tilstand og Nyordningen, og hvor det netop om det nye Systems Virkninger hedder:

„I det hele maa man mene, at de gennemgribende Ændringer i vor sociale Forsikrings- og Forsørgelseslovgivning: den udvidede Anvendelse af Behandling og Forebyggelse samt af Forsikring eller Former for offentlig Hjælp, som i mindst mulig Grad svækker Lysten til Selvhjælp, i Forbindelse med Rationaliseringen og Simplificeringen af den omhandlede Lovgivning efterhaanden vil føre til langt større Besparelser for Stat og Kommune, end man udtrykkelig har turdet regne med i foranstaaende Overslag. Det maa derfor ogsaa antages, at de foreslaaede nye Lovbestemmelser trods den paa Grundlag af Erfaringen under den nuværende Lovgivning udregnede Merudgift neppe i Virkeligheden vil medføre nogen fuldt ud tilsvarende Merbelastning af de offentlige Kasser, og at den vil virke gavnligt for Landets Økonomi.“

Og tilsvarende Betragtninger gør vedkommende Forfatter gældende i den interessante Oversigt Side 158—62 over, hvor der paa de forskellige Omraader vil indtræde Besparelser af nuværende Forsørgel-

sesudgifter som Følge af det nye System, og hvor det Side 161 hedder:

„Som det fremgaar af foranstaaende Opstilling andrager de under Punkt 1—15 anførte Besparelser i skønsmæssig Hjælp ca. 12 Mill. Kr. i Forhold til en tidligere skønsmæssig Udgift paa ca. 35 Mill. Kr., (altsaa kun 12 Millioner har jeg fradraget i dette mægtige Beløb!)

Under hvert enkelt Punkt er der gjort Rede for, hvorledes Besparelsen er beregnet, og navnlig i Bemærkningerne ad Punkt 11 er der regnet med, at selve Overgangen til det nye System vil medføre en Besparelse. Da Beregningerne i saa høj Grad maa bero paa Skøn, har man for at være paa den sikre Side ikke ment at burde anslaa Besparelserne højere end sket, om end det er Ministeriets Overbevisning — hedder det her —, at det nye System i Socialreformen vil muliggøre væsentlig større Besparelser i den skønsmæssige Hjælp end her anslaaet.

De Punkter i Socialreformen, man i denne Henseende tillægger særlig Vægt, er:

1. At man gennem en Udbygning af Socialforsikringen søger at naa betydelig videre ad Forsikringsvejen end nu og saa langt, som det efter Ministeriets Opfattelse er muligt. Herefter skal Forsikringen dels omfatte flere end hidtil, dels byde paa Ydelser, der bedre end de nuværende dækker de forsikredes Fornødenheder, saaledes at anden offentlig Hjælp kan undgaas. Økonomisk finder disse Forbedringer Udtryk i en samlet Udgiftsforøgelse paa ca. 25 Mill. Kr., overfor hvilken den ovenfor under Punkt 1—3, 5 og 12—15 anslaaede Besparelse paa i alt 8 Mill. Kr. maa anses for at være særdeles nøjternt beregnet.
2. At Forsørgelseslovsforslaget opstiller faste Betingelser for Adgangen til Hjælp i langt flere Tilfælde end nu og i det hele taget opstiller saa vidt muligt faste Grænser for Hjælpen.
3. At der i særlig Grad er lagt Vægt paa at udelukke Muligheden for „Dobbeltforsørgelse“, og at al offentlig Forsørg — og tillige Udbetalingen af Invalide- og Aldersrente — er lagt i samme Myndigheds Haand, saaledes at administrativ Erfaring og Kendskab til de enkelte Hjelpsøgende samles paa eet Sted.